

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **O. P.**, zastoupen Mgr. Tomášem Verčimákem, advokátem, se sídlem Dřevná 382/2, Praha, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 12. 2024, č. j. 63 A 17/2024-38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Tomáši Verčimákovi se přiznává odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **12 900 Kč**. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který zamítl stěžovatelovu žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 9. 2024, č. j. MV-115350-4/SO-2024, kterým byly nově posouzeny důvody, pro něž stěžovateli nebyla udělena dočasná ochrana. Žalovaná dospěla ke shodnému závěru jako Ministerstvo vnitra, totiž že byl dán důvod pro neudělení dočasné ochrany podle § 4 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (dále jen „zákon č. 65/2022 Sb.“), ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť stěžovatel nesplňoval žádnou z podmínek pro udělení dočasné ochrany.

[2] Žádost o udělení dočasné ochrany podal stěžovatel dne 16. 2. 2024. V k ní přiloženém průvodním dopisu uvedl, že celý život žil na Ukrajině, kterou z opatrnosti opustil dne 23. 2. 2022, tedy jediný den před zahájením ruské invaze. Přijel do ČR, kde získal dočasnou ochranu, jež mu ovšem následně zanikla z důvodu získání dočasné ochrany v Nizozemsku. Stěžovatel nicméně uvedl, že v Nizozemsku byl pouze na návštěvě přátel a o dočasnou ochranu tam neusiloval, resp. ani nevěděl, že ji tam získal. Jelikož má všechny vazby v České republice a již osm let žije se svou přítelkyní, žádá znovu o dočasnou ochranu v České republice, a to z důvodu sloučení se svojí družkou A. Y., která je poživatelkou dočasné ochrany v České republice ve smyslu § 52 zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dočasné ochraně“). Se svou družkou žil stěžovatel ve společné domácnosti od roku 2019 již na Ukrajině v U. a v České republice sdílají společnou domácnost od května roku 2022, o čemž stěžovatel předložil důkazy. Stěžovatel ve správním řízení uvedl, že je na své družce citově závislý a případné nevyhovění jeho žádosti o dočasnou ochranu by podle jeho mínění znamenalo nepřiměřený zásah do jeho soukromých a rodinných poměrů a porušení jeho práva na rodinný život ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy na ochranu lidských práv (dále jen „EÚLP“). Ministerstvo vnitra tuto žádost nejprve vyhodnotilo jako nepřijatelnou, avšak stěžovateli konkrétní důvod její nepřijatelnosti nesdělilo, neboť jej neoznačilo na příslušném tiskopise. Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 24. 4. 2024, č. j. 77 A 10/2024-73, konstatoval, že postup žalovaného, který stěžovateli jeho žádost vrátil coby nepřijatelnou, byl nezákonným zásahem ve smyslu § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Následně ministerstvo dospělo k závěru, že stěžovatel nesplňuje žádné podmínky pro udělení dočasné ochrany.

[3] Stěžovatel podal dne 18. 7. 2024 žádost o nové posouzení důvodů neudělení dočasné ochrany. Akcentoval v ní, že ministerstvo nepřiložilo žádnou váhu dlouholetosti jeho vztahu s družkou. Dále stěžovatel upozornil na podle jeho názoru obdobné případy, v nichž ministerstvo dočasnou ochranu udělilo. Podle stěžovatele ministerstvo pochybilo i při výkladu § 52 zákona o dočasné ochraně, z něhož nesprávně dovozuje příliš přísné podmínky pro udělení dočasné ochrany. Žalovaná se v novém posouzení důvodů neudělení dočasné ochrany ze dne 18. 9. 2024, č. j. MV-115350-4/SO-2024, se závěry ministerstva ztotožnila. Uvedla, že vztah druhu a družky je podle čl. 2 odst. 4 prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. 3. 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále jen „prováděcí rozhodnutí Rady“), relevantní rodinnou vazbou jen za předpokladu, že platné právní předpisy nebo praxe dotčeného členského státu přistupují k nesezdaným párům obdobně jako k párům sezdaným v rámci jeho vnitrostátního cizineckého práva. To není případem České republiky. Dle platné právní úpravy lze požádat o dočasnou ochranu za účelem sloučení rodiny podle § 52 zákona o dočasné ochraně; dočasnou ochranu lze udělit osobě blízké cizince požívajícího dočasné ochrany z důvodů hodných zvláštního zřetele a za předpokladu, že spolu trvale žili v době, kdy došlo k událostem vedoucím k hromadnému přílivu vysídlených osob na území. Stěžovatel ale nenaplnil podmínku existence důvodů zvláštního zřetele hodných, neboť netvrdil ani neprokázal žádné mimořádné okolnosti.

[4] Stěžovatel v **žalobě** opětovně namítal, že žalovaná nesprávně vyhodnotila podmínky pro udělení dočasné ochrany podle § 52 zákona o dočasné ochraně, nezohlednila jeho

pokračování

specifickou situaci a pominula některé skutečnosti tvrzené v rámci správního řízení. Správní orgány nepřiložily žádnou váhu vztahu stěžovatele s jeho partnerkou, který trvá od roku 2016. Dle stěžovatele se žalovaná nezabývala konkrétními případy, které namítal stěžovatel, kdy žadatelům v obdobném postavení jako je žadatel a jeho družka, dočasná ochrana dle § 52 zákona o dočasné ochraně udělena byla, pouze poukázala na individuálnost každého takového případu. V tomto ohledu je tak vypořádání stěžovatelovy námítky žalovanou nepřezkoumatelné. Dále namítal, že správní orgány nevyložily § 52 zákona o dočasné ochraně s ohledem na celkový kontext a situaci stěžovatele; ten vycestoval z Ukrajiny dne 23. 2. 2022 (minul se tak o pouhý den pro splnění podmínek pro klasické udělení dočasné ochrany). Evropská komise přitom vybídla členské státy, aby skutečnost vycestování před začátkem války zohlednily. Žalovaná své rozhodnutí založila na skutečnosti, že stěžovatel vycestoval bez své družky do Nizozemska, avšak stěžovatel namítal, že i v partnerském vztahu je běžné, že partneři mohou cestovat i samostatně, a odmítl závěr, že měl v plánu v Nizozemí setrvat trvale. Dále namítal, že nebyl zohledněn dopad do jeho rodinného a soukromého života. Stěžovatel zdůraznil, že ani on a ani jeho partnerka se nenacházejí v České republice dobrovolně za účelem migrace, ale z důvodu stále trvajících válečného konfliktu na Ukrajině.

[5] **Krajský soud** v odůvodnění rozsudku konstatoval, že pro udělení dočasné ochrany dle § 52 zákona o dočasné ochraně bylo nutné splnění tří zákonných podmínek, aby žadateli mohla dočasná ochrana být udělena z titulu osoby blízké. Z § 52 zákona o dočasné ochraně vyplývá, že rozhodnutí o udělení dočasné ochrany je věcí správního uvážení. Splnění vyjmenovaných předpokladů bylo tak podmínkou k udělení dočasné ochrany podle tohoto ustanovení toliko nutnou, nikoli však dostačující, neboť teprve umožňuje, aby příslušný správní orgán provedl zákonem předvídanou správní úvahu. Mezi stranami nebylo sporné, že stěžovatel naplňuje definici osoby blízké dle § 22 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), a ani to, že se svou družkou požívající v České republice dočasné ochrany trvale žil před vpádem ruských vojsk na území Ukrajiny. Spornou však zůstalo splnění podmínky, že se v případě stěžovatele jednalo o důvod hodný zvláštního zřetele. K tomu odkázal krajský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2024, č. j. 9 Azs 119/2024-33, který rovněž konstatoval, že k naplnění podmínky – důvod hodný zvláštního zřetele, nemůže postačovat pouhá existence partnerského vztahu.

[6] Krajský soud shrnul, že podmínka „*případ zvláštního zřetele hodný*“ předpokládá, že v daném případě musí existovat závažné a výjimečné okolnosti. Jelikož však z § 52 zákona o dočasné ochraně plyne, že v každém případě se musí jednat současně o vztah osob blízkých, tedy osob, mezi nimiž je blízká příbuzenská či obdobná vazba (v takovém případě podmíněná tím, že by dané osoby důvodně považovaly újmu utrpěnou jednou z nich za újmu vlastní), nelze takové závažné a výjimečné okolnosti hledat již v tom, co je pro takové blízké příbuzenské či obdobné vazby typické. Krajský soud se ztotožnil se závěrem správních orgánů, že samotný vztah nebyl důvodem zvláštního zřetele hodného, jelikož je ve zdravém partnerském vztahu běžné, že partneři mají na sobě silnou citovou závislost a vzájemné odloučení je jimi vnímáno úkorně. Krajský soud důvodnou neshledal námitku, že se žalovaná v případě stěžovatele odchýlila od své ustálené praxe. Stěžovatel označil tři rozhodnutí žalované, ve kterých bylo žádostem vyhověno; nicméně tato rozhodnutí krajskému soudu nijak nezprostředkoval, ten tak neměl možnost se s nimi seznámit. Krajský

soud rovněž poukázal na skutečnost, že vzhledem k celkovému počtu cizinců požívajících dočasnou ochranu na území České republiky, kterých by mělo být více než 320 000, by tyto tři případy nebyly způsobilé založit ustálenou rozhodovací praxi správních orgánů. Podstatné v této souvislosti bylo, že závěry správních orgánů obou stupňů byly logické, přezkoumatelné a plně odpovídají jak zákonným předpokladům, tak zjištěným skutkovým okolnostem věci.

[7] V **kasační stížnosti** stěžovatel namítá kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel spatřuje přijatelnost kasační stížnosti v tom, že daná otázka nebyla plně řešena judikaturou Nejvyššího správního soudu, a to především v otázkách, zda délka a intenzita partnerského vztahu je důvodem pro udělení dočasné ochrany osobě blízké dle § 52 zákona o dočasné ochraně; dále z důvodu hodnocení nepřiměřenosti dopadu do rodinného a partnerského života dle čl. 8 EÚLP. Stěžovatel rovněž podotkl, že doposud nebyla řešena otázka, zda může být osoba, která vycestovala z Ukrajiny bezprostředně před rozhodným dnem považována za osobu vysídlenou. Dle stěžovatele rovněž došlo k zásadnímu pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud nesprávně posoudil otázku možnosti udělení dočasné ochrany stěžovateli jako partnerovi držitelky dočasné ochrany s ohledem na veškeré okolnosti případu; krajský soud vycházel z některých závěrů, které nemají oporu ve spise a neposoudil možnost udělení dočasné ochrany dle § 3 zákona č. 65/2022 Sb.

[8] Stěžovatel namítá, že důvodem hodným zvláštního zřetele je právě skutečnost, že jeho vztah s partnerkou je dlouhodobý, sdílí společnou domácnost a nyní čekají společného potomka. Právě délka vztahu tak měla být zohledněna, jelikož dle stěžovatele by partnerský vztah v délce devíti let trvání měl mít větší váhu než vztah trvající dva roky. Stěžovatel namítá, že dle čl. 8 EÚLP jsou pod pojmem rodina chápány jak sezdané, tak i nesezdané páry a nelze činit mezi nimi rozdíly. Stěžovatel se tak domnívá, že jeho vztah je mnohem silnější než některá manželství. Dále stěžovatel namítá, že krajský soud se nesprávně vypořádal s legitimním očekáváním stěžovatele ohledně rozhodování správních orgánů v obdobných případech. Nebylo ve stěžovatelových silách, aby doložil jím namítaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně v jiné formě než pouhým uvedením spisových značek. V daných případech není vydáváno odůvodněné rozhodnutí, takže stěžovatel je nemohl krajskému soudu doložit. Dále namítá, že v České republice je sice velké množství osob disponujících dočasnou ochranu, ale většina z nich je držiteli dočasné ochrany dle § 3 odst. 1 zák. č. 65/2022 Sb. Udělení dočasné ochrany dle § 52 zákona o dočasné ochraně je zbytkovou kategorií a případů je tak mnohem méně, z tohoto důvodu i tři zmíněné případy jsou způsobilé založit legitimní očekávání o rozhodovací praxi správních orgánů. Pokud někdo měl tato rozhodnutí krajskému soudu doložit, tak to byla především žalovaná, která jimi disponuje, nikoliv stěžovatel, který v žádném z nich nebyl účastníkem řízení.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že mu měla být dočasná ochrana udělena dle § 3 odst. 1 zák. č. 65/2022 Sb., neboť do České republiky přicestoval 23. 2. 2022, přicestoval tedy pouhý den před rozhodným dnem; přede dnem 23. 2. 2022 pobýval celý čas na území Ukrajiny. Stěžovatel připomíná, že při příchodu do České republiky disponoval v prvním okamžiku vízem za účelem strpění, které se následně přeměnilo na dočasnou ochranu dle § 8 odst. 1 zák. č. 65/2022 Sb. Stěžovatel uvádí, že neměl v úmyslu přesídlit do Nizozemí a usadit se zde. Dle stěžovatele není ani pravdou, že by byl fyzicky na území Nizozemska od

pokračování

25. 10. 2022 do 7. 6. 2023, jak tvrdí krajský soud. Krajský soud tento závěr (bod 44. rozsudku) patrně převzal od žalované, která tuto skutečnost uvedla ve svém vyjádření k žalobě. Obsahem správního či soudního spisu ovšem není žádný podklad, že by se zde stěžovatel takto dlouho zdržoval. Naopak stěžovatel v Nizozemsku strávil pouze cca 2 týdny (byl zde pouze na návštěvě) – datum 7. 6. 2023 odvodila žalovaná patrně od data, kdy stěžovatel požádal o dlouhodobé vízum za účelem strpení; to ovšem bylo způsobeno skutečností, že stěžovatel nevěděl, že by mu dočasná ochrana v České republice zanikla. Stěžovatel uzavírá, že důvodem jeho setrvání v České republice není dobrovolná migrace, ale útěk před válečnou agresi, tedy migrace nucená.

[10] Žalovaná ve **vyjádření ke kasační stížnosti** odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí a na vyjádření k žalobě. Dále uvedla, že stěžovatel zopakoval svoji argumentaci, již uplatnil v rámci odvolacího řízení a řízení před krajským soudem, avšak vznesl i nové námitky, které neuplatnil v řízení před žalovanou ani v řízení před krajským soudem. Předně je to námitka, zda může být stěžovatel považován za vysídlenou osobu dle § 3 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. Žalovaná poukázala na skutečnost, že Česká republika nepohlíží na nesezdané partnerské páry obdobně jako na páry sezené. V případě cizinců ze třetích zemí nejsou osoby v tomto postavení pro účely získání pobytového oprávnění dle § 42a zákona o pobytu cizinců považovány za rodinné příslušníky. Z čl. 15 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále jen „směrnice o dočasné ochraně“) i z čl. 2 odst. 4 Provděcího rozhodnutí Rady jednoznačně vyplývá, že členské státy se mohou s ohledem na vnitrostátní přístup k neformalizovaným svazkům rozhodnout, zda budou pro účely dočasné ochrany hodnotit manželství stejně či obdobně jako vztah druha a družky (nesezdaného páru). Přestože zákon o dočasné ochraně v návaznosti na směrnici o dočasné ochraně obecně podřazuje pod definici rodinného příslušníka též druha a družku (při splnění dalších předpokladů), zákon č. 65/2022 Sb., který je v posuzované věci speciální právní úpravou, podřazení druha či družky mezi rodinné příslušníky výslovně vylučuje v § 4 odst. 2 písm. a). Za situace, kdy je toto vyloučení odvozováno v souladu se směrnicí o dočasné ochraně, resp. Provděcím rozhodnutím Rady, ze skutečnosti, že vnitrostátní právní úprava zákona o pobytu cizinců nestaví osoby v postavení druha a družky na stejnou úroveň manželství, jedná se o rozhodnutí zákonodárce, do něhož není soud oprávněn jakkoli zasahovat. Žalovaná dodává, že těhotenství partnerky stěžovatele nebylo před žalovanou ani krajským soudem tvrzeno a jakkoliv prokázáno.

[11] Žalovaná připomněla, že důvod hodný zvláštního zřetele je neurčitým právním pojmem, přičemž jeho obsah je vymezen požadavky vyplývajícími ze směrnice o dočasné ochraně. Jedná se o celkovou či dočasnou závislost z větší části osoby blízké (druha) na osobě cizince usilujícího o sloučení (cizince s přiznanou dočasnou ochranou). Touto závislostí je nutno rozumět závislost vyplývající zejména z finančních, materiálních, sociálních či zdravotních aspektů. Záleží na tom, zda je osoba schopna si sama zajistit základní životní potřeby (včetně bydlení) nebo zda jí tyto potřeby zajišťovala jiná osoba (cizinec s udělenou dočasnou ochranou); počítaje v to jednak otázku zdrojů příjmů, ale též otázku věku a zdravotního stavu. Co se týká sociální a emocionální závislosti, ta bude dána zpravidla v případech, kdy osoba nemůže či nedokáže vést samostatný život bez podpory a péče jiné

osoby; taková situace nastává zejména u starších osob, osob nezletilých či osob zdravotně postižených, resp. osob vyžadujících dohled na pravidelnou péči o zdraví. Stěžovatel ve správním řízení doložil pouze to, že s partnerkou žil jak na území Ukrajiny, tak i na území České republiky a existenci jejich partnerského vztahu. Žádné další skutečnosti, které by svědčily o zvláštní závislosti jednoho na druhém, doloženy nebyly, přičemž žalovaná opět poukázala na skutečnost, že stěžovatel pobýval bez své partnerky v Nizozemí. Žalovaná je nadále přesvědčena, že se stěžovatel v Nizozemí zdržoval až do 7. 6. 2023, přičemž shledala jeho tvrzení o tom, že nevěděl, že pozbyl dočasnou ochranu v České republice, jako nevěrohodné, protože dočasná ochrana mu byla v České republice udělena do 5. 3. 2023. Pokud stěžovatel již v této době pobýval v České republice, tak měl požádat o její prodloužení. Žalovaná rovněž upozornila, že při posouzení žádosti o udělení dočasné ochrany se nepoužije § 174a zákona o pobytu cizinců, ani ze zákona č. 65/2022 Sb. neplyne povinnost posuzovat dopad do soukromého a rodinného života stěžovatele dle čl. 8 EÚLP.

[12] **Nejvyšší správní soud** nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[13] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před krajským soudem rozhodoval samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[14] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost předestírá k rozhodnutí především otázku, jaké podmínky musí být splněny v případě osoby blízké pro udělení dočasné ochrany dle § 52 zákona o dočasné ochraně. Jedná se o otázku, která by mohla v první řadě mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, pokud by v rozsudku krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení. Kasační stížnost Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako přijatelnou.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[16] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. K otázce nepřezkoumatelnosti soudních a správních rozhodnutí se ve své judikatuře tento soud již mnohokrát vyjádřil (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Nepřezkoumatelnost nepředstavuje, pokud soud prezentuje odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014-108, či ze dne 4. 3. 2015, č. j. 8 Afs 71/2012-161). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud vypořádal veškeré žalobní námitky podrobně s odkazem na příslušnou judikaturu. V rozsudku obsažená argumentace tvoří koherentní celek, z něhož je zřejmé, jaké úvahy krajský soud vedly k vysloveným závěrům a jakým způsobem se soud vypořádal s žalobními námitkami; věcná správnost závěrů krajského soudu je již otázkou meritorního přezkumu napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud konstatuje, že požadavkům kladeným zákonem i judikaturou na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí krajský soud zcela dostál. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku tak není důvodná.

[17] Stěžovatel vznesl několik námitek, které se v podstatné míře opakovaly jak v odvolacím řízení, tak i v žalobě. S těmito námitkami se již vypořádala jak žalovaná, tak následně přezkoumatelným způsobem i krajský soud v odůvodnění svého rozsudku. Nejvyšší správní soud připomíná, že kasační stížnost je dle § 102 s. ř. s. opravným prostředkem proti pravomocnému rozsudku krajského soudu. Řízení před Nejvyšším správním soudem není pokračováním správního řízení, nepřísluší mu ani opětovně přezkoumávat rozhodnutí žalované, nýbrž rozhodnutí krajského soudu. Kasační stížnost musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána, a nikoli rozhodnutí žalované (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-65). Nejvyšší správní soud rovněž připomíná, že ke skutečnosti, kterou stěžovatel neuplatnil před krajským soudem ani v řízení před žalovanou (těhotenství družky), nemohl přihlížet (§ 109 odst. 5 s. ř. s.). Nemohl-li se touto skutečností zabývat a posoudit ji krajský soud, nemůže tak nyní činit soud kasační.

[18] Stěžovatel nyní v kasační stížnosti tvrdí, že je vysídlenou osobou dle § 3 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatel podal žádost dle § 52 zákona o dočasné ochraně a žádal tak o přiznání dočasné ochrany z důvodu, že je osobou blízkou, druhem osoby, která dočasnou ochranou již disponuje. V rozhodnutí žalovaná uvádí, že žadatel nečiní sporným fakt, že nesplňuje podmínky pro udělení dočasné ochrany dle § 3 zákona č. 65/2022 Sb., jelikož odcestoval z území Ukrajiny před rozhodným dnem 24. 2. 2022. Žalovaná tak stěžovatelovu žádost posoudila ve správním řízení v intenci § 52 zákona o dočasné ochraně. Pokud by stěžovatel podal žádost jako žadatel o přiznání dočasné ochrany z důvodu, že je osobou vysídlenou, žalovaná by byla povinna posoudit jeho žádost právě z tohoto důvodu. Tato námitka nebyla stěžovatelem uplatněna ani před krajským soudem, ač tak stěžovatel učinit mohl a je dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná. Nejvyšší správní soud k ní proto nepřihlíží. Nejvyšší správní soud nicméně v této souvislosti považuje za vhodné poukázat na recentní judikaturu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2025, č. j. 5 Azs 272/2023-31, ze dne 14. 4. 2025, č. j. 5 Azs 63/2024-40 nebo ze dne

3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024-42), ze které vyplývá, že není možné bez dalšího označit žadatelovu žádost o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany nepřijatelnou z důvodu, že žadatel disponoval nebo disponuje povolením k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dovodil, že vysídlené osoby dle § 3 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. mohou změnit zemi v rámci Evropské unie, kde budou čerpat pobytový status plynoucí z přiznání dočasné ochrany, není podmínkou, aby přicestovaly bezprostředně z Ukrajiny, je umožněn tak jejich druhotný přesun. Podstatné je, že mohou čerpat pobytové oprávnění plynoucí z přiznání dočasné ochrany pouze v jednom členském státě.

[19] Otázkou, zda stěžovatel je osobou blízkou dle § 52 zákona o dočasné ochraně, kterou stěžovatel činí stěžejní, se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 30. 4. 2024, č. j. 9 Azs 119/2024-33; od závěrů zde učiněných neshledal ani nyní pátý senát důvodu se odchýlit.

[20] Rodinnými příslušníky ve smyslu čl. 2 odst. 1 písm. c) prováděcího rozhodnutí Rady se podle jeho čl. 2 odst. 4 rozumí *„následující osoby, pokud se již daná rodina zdržovala a pobývala na Ukrajině před 24. únorem 2022:*

a) manžel nebo manželka osoby uvedené v odst. 1 písm. a) nebo b) nebo její druh nebo družka, se kterým (kterou) žije v trvalém vztahu, v případě, že platné právní předpisy nebo praxe dotčeného členského státu přistupují k nesezdaným párům obdobně jako k párům sezdaným v rámci jeho vnitrostátního cizineckého práva;

b) nezletilé svobodné děti osoby uvedené v odst. 1 písm. a) nebo b) nebo nezletilé svobodné děti jejího manžela nebo manželky bez ohledu na to, zda se jedná o manželské, nemanželské či osvojené děti;

c) jiní blízcí příbuzní, kteří v době okolností souvisejících s hromadným přílivem žili jako rodina a tvořili její součást a kteří byli v době důvodů souvisejících s hromadným přílivem vysídlených osob na osobě uvedené v odst. 1 písm. a) nebo b) zcela či z větší části závislí“.

[21] Čl. 15 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně stanoví, že pro jeho účely *„v případě, že rodiny existovaly již v zemi původu a byly rozděleny z důvodů souvisejících s hromadným přílivem, rodinnými příslušníky rozumějí tyto osoby:*

a) manžel nebo manželka osoby usilující o sloučení rodiny nebo její druh nebo družka, se kterým žije v trvalém vztahu v případě, že platné právní předpisy nebo praxe členského státu přistupují k nesezdaným párům obdobně jako k párům sezdaným v rámci jeho právních předpisů o cizincích; nezletilé svobodné děti osoby usilující o sloučení rodiny nebo nezletilé svobodné děti jejího manžela nebo manželky bez ohledu na to, zda se jedná o manželské, nemanželské či osvojené děti;

b) jiní blízcí příbuzní, kteří v době událostí vedoucích k hromadnému přílivu žili jako rodina a tvořili její součást a kteří byli v dané době na osobě usilující o sloučení rodiny zcela či z větší části závislí“.

pokračování

[22] Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku devátého senátu konstatoval, že z čl. 2 odst. 4 písm. a) prováděcího rozhodnutí Rady i čl. 15 odst. 1 písm. a) směrnice o dočasné ochraně vyplývá, že jsou-li splněny ostatní stanovené podmínky, na druhu nebo družku vysídlené osoby se dočasná ochrana povinně vztahuje toliko za situace, že platné právní předpisy nebo praxe dotčeného členského státu přistupují k nesezdaným párům obdobně jako k párům sezdaným v rámci jeho vnitrostátního cizineckého práva. V návaznosti na uvedená ustanovení zákon č. 65/2022 Sb. [konkrétně jeho § 4 odst. 2 písm. a)] vyloučil, aby se při rozhodování o udělení dočasné ochrany podle tohoto zákona použil § 51 odst. 2 písm. d) zákona o dočasné ochraně cizinců. Podle tohoto ustanovení se rodinným příslušníkem cizince požívajícího dočasné ochrany pro účely sloučení rodiny a poskytování finančního příspěvku rozumí „*druh či družka za předpokladu, že spolu trvale žili v době, kdy nastaly skutečnosti odůvodňující poskytnutí dočasné ochrany, a jestliže by újmu, kterou utrpěla jedna z nich, druhá důvodně pocitovala jako újmu vlastní*“. Zbývající části § 51 odst. 2 zákona o dočasné ochraně cizinců, podle nichž se za rodinného příslušníka cizince požívajícího dočasné ochrany považuje manžel, partner (v úředně potvrzeném trvalém společenství dvou osob stejného pohlaví), svobodné dítě mladší 18 let nebo rodič cizince požívajícího dočasné ochrany mladšího 18 let, se u dočasné ochrany podle zákona č. 65/2022 Sb. použijí.

[23] Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 9 Azs 119/2024 rovněž deklaroval závěr, že odlišný přístup k sezdaným a nesezdaným párům nezakládá bez dalšího rozpor se základním právem na rodinný život zaručeným v čl. 8 Úmluvy. Nejvyšší správní soud toliko v obecnosti uvádí, že čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011-47). Stejně tak z něj nevyplývá závazek respektovat rodinu tvořenou pouze (bezdětným) nesezdaným párem za všech okolností stejně jako pár v manželství (srov. rozhodnutí ESLP ze dne 26. 1. 1999, ve věci *Saucedo Gómez proti Španělsku*, č. 37784/97). Zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území České republiky vytvořil, by mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71). Jak už uvedla ve svém rozhodnutí žalovaná, tak to není případ stěžovatele, jelikož ten nemá zakázán pobyt na území České republiky, ani s ním nebylo zahájeno řízení o správním vyhoštění.

[24] Dle § 52 zákona o dočasné ochraně „*osobě blízké cizince požívajícího dočasné ochrany, která není uvedena v § 51 odst. 2, může být uděleno z důvodu hodného zvláštního zřetele oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany, za předpokladu, že spolu trvale žili v době, kdy došlo k událostem vedoucím k hromadnému přílivu vysídlených osob na území*“. Jak správně konstatoval krajský soud, pro přiznání dočasné ochrany žadateli dle tohoto ustanovení musí být splněny tři podmínky. První z nich je, že se jedná o osobu blízkou, která je definována v § 22 odst. 1 občanského zákoníku, přičemž „*osoba blízká je příbuzný v řadě přímé, sourozenec a manžel nebo partner podle jiného zákona upravujícího registrované partnerství (dále jen „partner“); jiné osoby v poměru rodinném nebo obdobném se pokládají za osoby sobě navzájem blízké, pokud by újmu, kterou utrpěla jedna z nich, druhá důvodně pocitovala jako újmu vlastní. Má se za to, že osobami blízkými jsou i osoby sešvagřené nebo osoby, které spolu trvale žijí*“. Stěžovatel vzhledem k prokázanému dlouhodobému vztahu s družkou, který má

trvat již 8 let a dlouhodobému společnému soužití, které má trvat 5 let, naplnil definici osoby blízké za středníkem. Další podmínkou dle § 52 zákona o dočasné ochraně je, že žadatel trvale s družkou žil v době, kdy došlo k událostem vedoucím k hromadnému přílivu vysídlených osob. Vzhledem k tomu, že stěžovatel prokázal, že se svojí družkou žil již na Ukrajině před 24. 2. 2022 a ve společném bydlení pokračovali i po tomto datu v České republice, je i tato podmínka považována za splněnou. Ohledně splnění těchto dvou podmínek nebylo mezi stěžovatelem a žalovanou sporu. Sporné mezi nimi bylo splnění třetí podmínky, a to, zda existoval důvod hodný zvláštního zřetele.

[25] Udělení oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany podle citovaného ustanovení předpokládá výklad neurčitěho právního pojmu „*důvod hodný zvláštního zřetele*“. Neurčitými právními pojmy, jejich výkladem a soudním přezkumem se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval. Při výkladu neurčitěho právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou a okolnostmi případu. Sám přitom musí alespoň rámcově obsah a význam užitěho neurčitěho pojmu objasnit, respektive zhodnotit, zda lze posuzovanou věc zařadit do rámce vytvořeněho rozsahem neurčitěho pojmu (rozsudek Nejvyššěho správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004-73, č. 701/2005 Sb. NSS). Na rozdíl od omezeněho soudního přezkumu správního uvážení jsou výklad neurčitěho právního pojmu a jeho aplikace na konkrétní skutkový stav plně a meritorně přezkoumatelné soudem (viz usnesení rozšířeněho senátu NSS ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011-154, rozsudek Nejvyššěho správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014-27, či rozsudek Nejvyššěho správního soudu ze dne 20. 7. 2022, č. j. 2 Azs 130/2022-35). Žalovaná ve svém rozhodnutí vymezila rámec neurčitěho právního pojmu: „*pod důvody hodné zvláštního zřetele spadají důvody natolik výjimečné a naléhavé, že vyžadují řešení pobytové situace dotčeněho cizince na území právě udělením dočasné ochrany, tak že by jiný institut nemohl být dostačující*.“ Dále žalovaná vymezila, že „*pouhá citová závislost je jako běžný aspekt partnerského vztahu nedostačující, jelikož zákon č. 65/2022 Sb. vylučuje použití § 51 odst. 1 písm. d) zákona o dočasné ochraně, který upravuje institut sloučení rodiny mezi druhem a družkou. Musela by zde být ještě jiná závislost žadatele na družce, kterou by žadatel byl povinen prokázat, třeba důvod zdravotní*.“ Žalovaná tak dostatečně vymezila okruh případů, které by pod pojem „*hodný zvláštního zřetele*“ spadaly, a rovněž přezkoumatelně posoudila veškeré individuální okolnosti, které stěžovatel uvedl. Stěžovateli nebyla dočasná ochrana přiznána z důvodu, že u něj nebyly shledány důvody hodny zvláštního zřetele. Žalovaná zohlednila partnerský vztah stěžovatele s družkou, včetně jeho délky, avšak uzavřela, že samotný partnerský vztah je pro přiznání dočasné ochrany dle § 52 zákona o dočasné ochraně nedostačující.

[26] Pokud stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že se správní orgány odchýlily od své praxe, tak na základě pouhěho tvrzení není Nejvyšší správní soud tuto skutečnost schopen posoudit, stejně jako krajský soud, jelikož skutkově případy stěžovatel v kasační stížnosti blíže nevymezil, pouze uvedl, že se jednalo o případy obdobné tomu jeho. Nejvyššimu správnímu soudu jsou naopak známy i případy, kdy dočasná ochrana nesezdaněmu partnerovi držitele dočasné ochrany udělena nebyla. Není proto možné učinit závěr, že by zde byla vytvořena „jiná“ správní praxe zakládající legitimní očekávání žadatele; vždy záleží na správním uvážení a konkrétních okolnostech případu.

pokračování

[27] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu k § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, v němž je užito obdobně právního pojmu „*důvody hodné zvláštního zřetele*“, vyplývá, že důvody hodnými zvláštního zřetele by měly být výjimečné a naléhavé skutečnosti. Musí jít o důvody natolik podstatné a mimořádné, že ve své podstatě udělení povolení k trvalému pobytu vyžadují. Jelikož jde o řízení zahájené na žádost, je na žadateli (stěžovateli), aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy svědčící v jeho prospěch. Naopak nelze po správním orgánu požadovat, aby vyhledával pouze z vlastní iniciativy všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žadatele, a to i pokud jde o nepřiměřenost tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života, pokud sám žadatel takové skutečnosti ani neoznačí (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2024, č. j. 7 Azs 119/2024-30).

[28] To platí obdobně i v řízení o přiznání dočasné ochrany dle § 52 zákona o dočasné ochraně. Žadatel je povinen dokládat skutečnosti, které svědčí o existenci důvodu hodného zvláštního zřetele. Avšak to neznamená, že správní orgán má zcela rezignovat na svou povinnost umožnit žadateli uplatnit jeho oprávněné zájmy a zjistit stav věci v takovém rozsahu, že o něm nebudou důvodné pochybnosti. Tím spíš to pak platí v situaci, kdy § 52 zákona o dočasné ochraně v praxi počítá s tím, že žadatel bude dokládat tvrzení a podklady, které jdou výrazně nad rámec používaného standardizovaného formuláře žádosti o dočasnou ochranu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2025, č. j. 1 Azs 305/2024-27, bod 17). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2024, č. j. 5 Azs 130/2024-41, dospěl k závěru, že „*při vymezení neurčitého právního pojmu nemá správní orgán povinnost uvést konkrétní případy, které pod něj spadají. Je však třeba zdůraznit, že právě z toho důvodu, že neurčitý právní pojem nelze exaktně vymezit, má nejasné hranice a skutkové okolnosti, které pod něj bude možné subsumovat, budou z pochopitelných důvodů poněkud fluidní v závislosti na konkrétních okolnostech daného případu, je nutné trvat na podrobném a přezkoumatelném odůvodnění, proč skutkové okolnosti pod neurčitý právní pojem nelze podřadit. Správní orgán (případně soud) je tudíž povinen provést přezkoumatelnou úvahu o tom, z jakého důvodu nepovažuje žadatelem (stěžovatelem) předestřené skutkové okolnosti za natolik ojedinělé či výjimečné, že je nelze považovat za důvody hodné zvláštního zřetele*“. Judikaturou zdejšího soudu bylo vymezeno, že se jedná zpravidla o důvody, které stěžovateli brání vycestovat z území (např. úraz, nemoc, kterou nelze léčit v zemi původu nebo na základě které nelze odcestovat z území z důvodu neodkladné léčby, péče o jinou osobu, o kterou se nemůže postarat nikdo jiný apod.).

[29] V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou právní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48).

[30] Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem krajského soudu, že žadatel o dočasnou ochranu je povinen prokázat, jaké okolnosti jeho případu jsou hodny zvláštního zřetele. Před správním orgánem se stěžovateli podařilo prokázat soužití s jeho partnerkou před vypuknutím války na Ukrajině, které pokračovalo i zde v České republice, nicméně žádné další důvody hodny zvláštního zřetele neprokázal. Jak správně zdůraznil krajský soud, samotný partnerský vztah mezi druhem a družkou nemůže být tímto důvodem, což plyne ze systematiky dotčených ustanovení. Ke stejnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 31. 10. 2024, č. j. 7 Azs 119/2024-30. Zákon č. 65/2022 Sb., který je zákonem speciálním, vylučuje použití § 51 odst. 1 písm. d) zákona o dočasné ochraně, kdy by byl pobytový titul plynoucí z dočasné ochrany udělen pouze na základě tohoto partnerského svazku bez dalšího.

[31] Stěžovatel až v řízení o kasační stížnosti uvedl těhotenství družky, doložil lékařské zprávy potvrzující těhotenství. Dle Nejvyššího soudu by tato skutečnost mohla být důvodem hodným zvláštního zřetele. Vzhledem ke skutečnosti, že dítě by se mělo narodit v květnu roku 2025, partnerka stěžovatele bude potřebovat jeho plnou podporu a celá nově vzniklá rodina bude potřebovat jak fyzickou, psychickou a také ekonomickou podporu ze strany stěžovatele. Nejvyšší správní soud odkazuje na závěry učiněné v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2023, č. j. 7 Azs 322/2022-40, dle kterého při rozhodování o důvodech hodných zvláštního zřetele je nutné vzít do úvahy také nejlepší zájem dítěte dle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Nutnost zohlednit nejlepší zájem dítěte při jakékoli činnosti týkající se dítěte, včetně soudního rozhodování, dlouhodobě zdůrazňuje i Ústavní soud [plenární nálezy ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 23/02, a ze dne 8. 7. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 15/09, dále např. nálezy ze dne 13. 7. 2011, sp. zn. III. ÚS 3363/10].

[32] Nejvyšší správní soud podotýká, že po narození dítěte stěžovatele se stěžovatel stane jeho rodinným příslušníkem dle § 51 odst. 2 písm. c) zákona o dočasné ochraně, který stanoví, že *rodinným příslušníkem cizince požívajícího dočasně ochrany se pro účely sloučení rodiny a poskytování finančního příspěvku rozumí.... rodič cizince požívajícího dočasně ochrany mladšího 18 let*, vzhledem k tomu, že matka dítěte, družka stěžovatele, pobytovým oprávněním z titulu dočasné ochrany disponuje, bude tak náležet i jejímu novorozenému dítěti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27, bod 36). Dle odst. 1 citovaného ustanovení se rodinnému příslušníku cizince požívajícího dočasně ochrany podle tohoto zákona udělí oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany na základě jím podané žádosti. Správní orgán je tedy povinen dočasnou ochranu takovému žadateli udělit (neuplatní se správní uvážení).

[33] Vzhledem k tomu, že žádost o udělení dočasné ochrany na území České republiky lze podávat opakovaně, stěžovateli nic v jejím opakovaném podání nebrání, přičemž může uplatnit nové skutečnosti, které nebyly dosud hodnoceny.

[34] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[35] O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., žalované, které byl dle pravidla úspěchu ve věci náhrada nákladů řízení náležela, žádné

pokračování

náklady nad rámec běžné správní činnosti nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů v řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

[36] Stěžovateli byl Nejvyšším správním soudem ustanoven usnesením ze dne 6. 2. 2025, č. j. 5 Azs 13/2025-24, advokát. V takovém případě hradí odměnu a hotové výdaje stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Dne 1. 1. 2025 vstoupila v účinnost vyhláška č. 258/2024 Sb., kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Právní zástupce stěžovatele učinil v řízení před Nejvyšším správním soudem po její účinnosti dva úkony právní služby a to dle § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu (převzetí zastoupení a doplnění kasační stížnosti). Za každý právní úkon náleží zástupci stěžovatele dle § 9 odst. 5 ve spojení s § 7 advokátního tarifu odměna ve výši 4 620 Kč a paušální částka náhrady hotových výdajů ve výši 450 Kč za jeden úkon dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce stěžovatele rovněž učinil úkon právní služby dle § 11 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 11 odst. 3 advokátního tarifu; sepsání návrhu na přiznání odkladného účinku. Za tento úkon mu náleží odměna za úkon právní služby v poloviční výši 2 310 Kč (dle § 9 odst. 5 a § 7 bod 5 advokátního tarifu) a paušální částka náhrady hotových výdajů ve výši 450 Kč. Celkově tedy zástupci stěžovatele náleží částka ve výši 12 900 Kč. Tato částka bude zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 23. května 2025

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu